

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA 34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - Tel. 83177 PODUREDNIŠTVO 34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7 - Tel. 414646	Letna naročnina, Italija	Lir 28.000
	Letna inozemstvo	Lir 40.000
	Letna inozemstvo, USA dol.	30
	Poštno čekovni račun:	Štev. 11234499

Leto XXXVIII. - Štev. 7 (1887)

Gorica - četrtek, 13. februarja 1986 - Trst

Posamezna številka Lir 600

Kultura življenja - kultura smrti Med Tomaževimi kristjani v Indiji

V Italiji je problem splava še vedno pereč, kljub temu, da je že od leta 1978 v veljavi zakon, ki bi ga moral urejevati. Večkrat pridejo na dan kritične analize o tem pojavu ali zaskrbljena pastirska pisma italijanskih škofov; nekateri poslanci so tudi predstavili zakonski predlog za spremembo sedanjega zakona.

Vsi se še spominjamo vročih polemik izpred osmih let, ko so zagovorniki in nasprotniki splava izrekli najbrž vse argumente za in proti, tako da ni mogoče danes povedati kaj bistveno novega o tej zadevi. Lahko pa po osmih letih pogledamo, kakšno je danes stanje, koliko je splavov, kaj delajo danes tedanji zagovorniki in nasprotniki in kako gleda družba na ta pojav.

PSIHOLOSKE IN DRUŽBENE ZNACILNOSTI

V zadnjih letih se meja med kulturo življenja in kulturo smrti vedno bolj izgublja. Zgodí se pogosto, da se za argumenti v korist življenja in napredka v resnici skriva zagovarjanje smrti: to se dogaja, na primer, ko sledimo debatam v korist splava, evtanazije ipd.

Človek se brani pred tem, česar ne more kontrolirati in predvidevati (npr. bolezni, trpljenje, preizkušnje); ko misli, da utrjuje svoje življenje in svoj napredek, zagovarja v resnici svojo psihološko smrt; vemo, da gre človek prav prek trpljenja, bolečine, bolezní in drugih takih preizkušanj nasproti življenju, ki je s psihološkega stališča bolj polno, bolj zrelo in bolj uravnoteženo.

Človeški razum ne sledi tem resnicam, ampak je danes ves v službi načela »imeti«, ne pa načela »biti«. Zato se upira vsemu, kar je v zvezi s trpljenjem, manjvrednostjo zaradi telesnih ali duševnih bolezní; iz istih razlogov ne sprejema zastojnega dela pa tudi ne vere in kontemplacije.

Iz vsega tega izhaja in postane razumljiva velika ravnoodušnost, s katero je naša družba uzakonila splav, pri katerem gre brez vsakega dvoma za umor. Eden argumentov, ki so ga zagovorniki splava vedno stavili v ospredje, je bil ta, da ni prav, da se rodi otrok, ki ni zaželen ali ki nima možnosti, da bi polno živel. Kaj je to, če ne čisto navadna racionalizacija kot obramba pred občutki krivde.

Isti argument prihaja na dan v korist evtanazije. Samo nekoliko razširimo razmišljanje, pa bomo dobili dovolj dokazov za trditve, da je treba uničiti še druge nekoristne člane družbe. Za vsemi trditvami, da gre za boljše življenje in za napredek, se v resnici skriva načelo smrti.

STANJE SPLAVOV V ITALIJI

Pred osmimi leti so trdili zagovorniki splava, da bo ta pojav samo začasen, ker se bodo ženske osvestile in bolj zavzeto segle po sredstvih proti spočetju. V resnici pa ni tako, ker število splavov vsako leto narašča. Leta 1979 jih je bilo v Italiji 187.631 (tj. 276,5 splavov na tisoč živorojenih otrok); leta 1984 jih je bilo 239.000 ali 385 na tisoč živorojenih otrok.

V naši deželi smo na tem področju med prvimi v Italiji, saj je bilo v letu 1984 4.985 splavov (500 na tisoč živorojenih otrok). Goriška pokrajina ima še višje odstotke: od 120 splavov leta 1978 smo se povzpeli na 496 v letu 1979 in na 591 leta 1983 (kar je 658,8 na tisoč živorojenih otrok). V Trstu je razmerje 1000/1000, to se pravi en splav za vsakega živo rojenega otroka. Poleg tega obstaja še naprej pojav ilegalnega splava.

Kaj lahko rečemo po teh podatkih? Gre samo za potrditev začetnih trditev. Umor nerojenega otroka je postal vsakdanje dejanje; občutki krivde, ki bi morali iz tega nastajati, so prekriti z zagovarjanjem naprednosti, osveščenosti ženske ipd. Kultura smrti se skriva za navideznim iskanjem življenja.

KAJ PA NEKDANJI PROTAGONISTI?

Zagovorniki splava so po odobritvi zakona in po zaključku referendumu izgubili.

Kaj malo jih briga, če število splavov narašča in če javna uprava malo ali nič ne poskrbi, da bi se stanje izboljšalo. Dovolj je bilo doseči zmago v bitki za »napredek«.

Nasprotno pa Cerkev z zaskrbljenostjo sledi pojavu in škofje večkrat poudarjajo, da je zakon o splavu dal prosto pot za pravi pokol. V vseh večjih italijanskih mestih so nastali Centri za pomoč življenju (C.A.V. - Centri di aiuto alla vita). V Gorici obstaja od leta 1982 (ul. Seminario 2 - tel. 85152).

Ti centri pomagajo ženskam, ki ne sprejmejo splava, pa imajo pri tem denarne, družinske ali psihološke težave. Razumljivo je, da imajo ti centri težko življenje, ker gredo dobesedno proti toku. Vendar predstavljajo konkretno alternativo tistim, ki so vedno trdili, da Cerkev samo zapira oči pred pojavom splava in ga samo obsoja. Ti centri pa so tudi v vsej zadevi o splavu dokaz, da še obstaja prava kultura življenja. B. Š.

Splav je zanikanje življenja

Papež Janez Pavel II. je 25. januarja sprejel v avdienco predstavnike italijanskega Gibanja za življenje. To gibanje prireja vsako leto prvo nedeljo v februarju svoj dan. Tudi letos je bilo tako. Sv. oče je v govoru med drugim dejal:

»Življenje je ena temeljnih vrednot. Nihče te vrednote ne more tako ceniti kakor ravno kristjan, saj kristjan veruje v Boga. Ta Bog pa se ne razodeva kot Bog mrtvih, temveč je Bog živih.«

»S splavom se žrtvuje življenje nekega človeškega bitja za nižje vrednote. Zani se pogosto navaja kot razlog nezaupanje v življenje, izguba pograma in pogosto tudi želja po večji blaginji. Država sodeluje pri splavu, namesto da bi ga prepovedala. Splav je ena najhujših posledic teoretičnega in praktičnega materializma, ki zanika Boga in človeka v njegovi temeljni nadnaravni razsežnosti.«

Cossiga govoril v nemščini in latinščini

Predsednik italijanske republike Cossiga je ob 40-letnici radijskih in 20-letnici televizijskih oddaj v nemščini in latinščini naslovil na prebivalstvo Južne Tirolske v obeh jezikih pozdrav, v katerem je poudaril, da se čuti predsednika tudi tistih skupnosti v državi, ki imajo drugačno kulturo, zgodovino in jezik.

In glede nas Slovencev? Italija nam je ohranila le to, kar smo dobili pod zavetniki. Sama nam ni še nič novega dala, zlasti ne zakonske zaščite, kot že toliko let obljublja. Ali nismo vsi državljani pred zakonom enakopravni? Zdi se, da to ne drži za nas Slovence. Je pa slabo znamenje za demokratično Italijo.

Bivanje v milijonskem mestu Kalkuti je papež Janez Pavel II. izkoristil tudi za obisk mesta Silonga, ki leži v pokrajini Asam ob vznožju Himalaje. Zaradi klime in slikovitosti imenujejo Asam tudi Škotsko Daljnega vzhoda. Pokrajina je zaradi svojega strateškega položaja, saj meji na Kitajsko, Bangladeš in Burmo, za indijsko vlado zelo pomembna in zato tujim obiskovalcem ne dovoljuje dostopa na to območje. Papež Janez Pavel II. je bil prvi tuji državni poglavar, ki se je lahko srečal z ondnotnim prebivalstvom, ki je v glavnem še animistično (tj. veruje v duhove).

V Silongu ga je sprejelo četrst milijona oseb in škofje osmih škofij tega področja. Na 80.000 kv. km. živi 20 milijonov ljudi. Njegova pridiga je bila slavospev misijonarjem, predvsem salezijancem, ki jim je uspelo to deželo prekrasiti z evangelijem. Kot zanimivost naj omenimo, da je v misijonu Silong deloval v letih 1930 do svoje smrti v novembru 1933 tudi salezijanski duhovnik Karel Mlekuš, doma iz Višnjevika v Goriških Brdih.

HVALOSPEV M. TEREZIJI

Ko se je papež vrnil iz Silonga, je v Kalkuti daroval sv. mašo za vse katolice, ki živijo v Bengaliji. V pridigi je opozoril na moralno in materialno bedo današnjega časa in na vse grožnje zoper človekovo dostojanstvo, potem pa pozval vse svet, naj ne stori ničesar, kar bi spodbujalo sovraštvo, krivico ali povzročalo trpljenje. Zlasti se je treba zoperstaviti oboroževalni tekmi in zatiranju narodov in ljudstev.

V Indiji je misijonski Kristusov program dobil zlasti v Kalkuti pričevalca, ki je vest sedanje družbe. Ta pričevalec je m. Terezija, ki nudi vsemu svetu vzpodbuden pouk o ljubezni in sočutju do bližnjega. Njeno ravnanje je izziv svetu, ki je poln egoizma, uživanja, željan moči, denarja in vpliva. Nasproti temu ta pričevalka ne z besedami, ampak dejanji oznanja Kristusovo ljubezen, oznanja vsem revežem njegovo sporočilo.

Misijonarka m. Terezija

Podelitev Prešernovih nagrad

Na večer pred slovenskim kulturnim praznikom, ki sovpada z rojstnim dnevom pesnika Prešerna 8. februarja, so tudi letos v veliki dvorani Cankarjevega doma v Ljubljani podelili Prešernove nagrade in nagrade Prešernovega sklada. Prve so bile letos podeljene že štiridesetič, druge pa petindvajsetič. Število Prešernovih nagradencev znaša trenutno 216, 308 pa je nagradencev Prešernovega sklada.

Slavnostni govor na proslavi je imel minister za kulturo v slovenski vladi prof. dr. Matjaž Kmecl, simfoniki in komorni zbor RTV Ljubljana pod vodstvom dirigenta Antona Nanuta pa so izvedli Premrlovo in Osterčevo skladbo, uglasbeni na Prešernovo »Zdravljico« in »Povodnega moža«.

Proslave se je udeležilo veliko predstavnikov svetnih in cerkvenih oblasti: med drugimi predsednik IS SRS Slovenije Dušan Šinigoj, predsednik SZDL F. Šetinc, ljubljanski metropolit nadškof A. Suštar,

mariborski škof F. Kramberger, pomožni škof St. Lenič itd. Številno je bilo tudi zastopstvo slovenskega zamejstva iz Avstrije in Italije, posebej predstavniki SSK, SSO, SKGZ in beneških kulturnih društev.

Letošnje Prešernove nagrade so prejeli slikar Marjan Potočnik, pisatelj Dominik Smole in pesnik Gregor Strniša. Nagradencev Prešernovega sklada je bilo deset, med njimi znani dirigent Marko Munih in zamejski umetnik Silvij Kopal in Renato Quaglia.

Silvij Kopal je član SSG iz Trsta in znan karakterni igravec širokega razpona, predvsem v zvrsti komedije. Nagrado je prejel predvsem za naslovno vlogo v »Chicignoli« in za vlogo Lipeta v »Primorskih zdrahah«. Renato Quaglia, doma iz Režije, pa je prejel nagrado za zbirko pesmi »Baside«. Njegova pesem je povzdignila eno najmanjših slovenskih narečij, ki ga razume komaj nekaj tisoč ljudi, v knjižno govorico.

NA KRAJU MUČENŠTVA SV. TOMAZA

Peti dan bivanja v Indiji je letalo sv. očeta poneslo iz Kalkute v Madras, deželo temnopoltih Tamilcev ob vzhodnih vodah Indijskega oceana. Blizu tega živahnega mesta je kraj, kjer naj bi bil apostol sv. Tomaž s sulico umorjen. Papež je ta kraj obiskal, v stolnici pa se pomudil na grobu, ki hrani nekaj ostankov tega apostola, kateri je od vseh Kristusovih učencev prišel najdlje iz Palestine.

Nato je sprejel zastopnike raznih ver, ki so razširjene v Indiji. Njim je dejal, da Cerkev cení resnice, ki so shranjene v indijski verski tradiciji. To zadržanje Cerkev je predpogoj za uspešen dialog med raznimi verami. Vsi se moramo truditi za skupne ideale kot so verska svoboda, mednarodno bratstvo, vzgoja, kultura, skupna blaginja in red v družbi.

Sv. mašo je nato opravil na prostem v bližini stolnice v gotskem stilu na prostrani plaži ob zalivu, ki ji je prisostvovalo milijon oseb, kristjanov in nekrstjanov. Govoril je o apostolatu laikov in družinskem apostolatu, omenil sv. Tomaža apostola, ki je prvi prinesel evangeljsko sporočilo v te kraje, sv. Frančiška Ksaverija, ki se je tu ustavil, preden je nadaljeval svojo pot na Daljni vzhod in portugalskega jezuita sv. Janeza de Britto, ki je v teh krajih svojo misijonsko zagnanost 4. februarja 1693 kronal z mučeniško smrtjo.

V VZHODNEM RIMU

Tako so svoj čas imenovali mesto Goo, ki so jo ustanovili Portugalci na zahodni obali Indijskega polotoka v 16. stoletju saj je bilo mesto številnih cerkvá in mogočnih palač. Po dveh stoletjih gospodarske moči pa so jo prebivalci zapustili zaradi malarije v 18. stol. in deset kilometrov proč ustanovili novo Goo, ki je bila do 19. decembra 1961, ko se je je polastila Indija, sedež portugalske navzočnosti in kolonialnega imperija na Daljnem vzhodu.

V Goi hranijo v cerkvi Dobrega Jezusa posmrtno ostanke največjega misijonarja vseh časov in skupaj s sv. Terezijo Deteta Jezusa zavetnika misijonov sv. Frančiška Ksaverija. Tu se je sv. oče sestal z duhovščino iz indijskih škofij, pri sv. maši na prostem pa se je zavzel za edinost kristjanov, kajti razhajanja med kristjani pomenijo veliko oviro za uspešno rast božjega kraljestva. Duhovnikom je priporočil, naj bodo modri po zgledu indijskih modrecev, »gurú« imenovanih, ki so neke vrste duhovni učitelji, posredujoč ljudstvu božje resnice. Koliko bolj naj bi to delali katoliški duhovniki! Dve stvari je položil papež indijski duhovščini na srce: solidarni naj bodo z reveži in zelo naj se zanimajo za mladino.

Iz Goe je papež odpotoval v Mangalore, prestolnico zvezne države Karnataka. Kar 12% prebivalstva pripada katoliški Cerkvi. Tu je v pridigi razvil misel o Cerkvi kot skupnosti v službi drugih ter se spomnil tudi na žrtve, ki so 8. decembra 1984 izgubile življenje v mestu Bopah, ko so strupeni plini iz kemične tovarne povzročili več tisoč smrtnih primerov.

KERALA - NAJBOLJ KATOLISKA DEŽELA INDIJE

Leta 52 po Kr. naj bi se bil sv. Tomaž izkrcal, prihajajoč z otoka Sotokra ob vzhodu v Rdeče morje v današnjem Crangoreju blizu mesta Kottayam in takoj stopil v stik s tamkajšnjo judovsko skupnostjo. To je bil začetek pokristjanjenja te južnozahodne indijske obale, kjer se sedaj razteza v dolžini 580 km zvezna država Kerala, najbolj katoliška dežela prostrane Indije. Od 25 milijonov prebivalcev je kar štiri milijone katolice, ki zasedajo v upravi pomembna mesta. Velik socialni problem tudi za Cerkev so ribiči, ki jih je kar 3,2% vseh prebivalcev in se oblasti zanje premalo zanimajo.

Štiri pomembna mesta v Kerali je sv. oče obiskal osebno: Trichur, kulturno središče dežele, nato Kočín, ki je njeno glav-

no mesto in najbolj pomembno pristanišče, Kottayam, versko središče z 900.000 katolice (na 1.700.000 prebivalstva) in Trivandrum na konici Indijskega polotoka.

Tako v Trichuru kot v Kočínu je sv. očeta pričakala milijonska množica. Govoril je o edinstvi in spravi. In to ne brez vzroka. Tomaževi kristjani so dolgo časa bili ločeni od rimske Cerkev (česar je bil v neki meri kriv tudi Rim), sedaj pa je povezava s Petrovim sedežem trdna, saj sta oba obreda siro-antiohijski in siro-kaldejski priznana, kakor tudi jezika, v katerih se bogoslužje opravlja.

V soboto 8. februarja je papež v Kottayamu razglasil za blažena dva domačina: duhovnika Kuriakose (Cirijaka) Chavara, ustanovitelja domačega reda karmeličanov Marije Brezmadežne in tretjerednico klarisinjo Alfonzo od Brezmadežne. Prvi je pri starosti 65 let umrl v preteklem stoletju, druga pa po hudi bolezni in trpljenju v starosti 36 let leta 1946. Njun svetniški praznik bo v bodoče Cerkev slavila 3. januarja oz. 28. julija.

V BOMBAYU

Po dobrih 21 letih je to velemesto ob Arabskem morju, kjer se začenja Perzijski zaliv, ponovno sprejelo Kristusovega namestnika na zemlji. Pavel VI. je v oktobru 1964 preživel tu nekaj dni v zvezi z 38. mednarodnim evharističnim kongresom, Janez Pavel II. pa je tu zaključil svojo desetdnevno pot v Indiji.

V navzočnosti 300.000 oseb je daroval sv. mašo za krščanske družine. Zato je v govoru poudaril družinsko vzgojo in spoštovanje do življenja. S tem v zvezi je omenil očeta Indije Gandhija, ki je ob neki priložnosti dejal: »Rojstvo novih bitij se ne more uravnavati z nemoralnimi in umetnimi sredstvi, ampak z avtokontrolo in osebno disciplino.«

Opoldne je zmolil običajno nedeljsko Angelsko češčenje v svetišču »Hrib Marije Device«, ki je ljub ne samo katolice, ampak tudi hindujcem in muslimanom. V kratkem nagovoru se je zavzel za mir v vsakem okolju, ki naj ga gradi nenasilje, kot je to delal Gandhi.

Velikega ekumenskega pomena je bilo tudi papeževo srečanje s primasom anglikanske Cerkev nadškofom Runciem, ki se je prav tako te dni mudil v Indiji na pastoralnem obisku. Zaradi odmerjenega časa je trajal razgovor samo pol ure, čeprav si je Runcie želel temeljitega obravnavanja raznih vprašanj, ki zadevajo obe Cerkvi. Papež je anglikanskega primasa pri tem povabil, naj pride letos v oktobru v Assisi, kjer naj bi bilo medversko srečanje, posvečeno svetovnemu miru.

Svoj zadnji dan bivanja v Indiji je papež pričel v industrijskem mestu Puni, kakih sto km jugovzhodno od Bombaya. Katolice v tem mestu sicer ni veliko, je pa v tem kraju veliko semenišče. Duhovnikom in bogoslovcem so bile zato predvsem namenjene njegove besede, ko jih je pozval, naj se ne dajo zaplesti v politiko, saj ima Indija dovolj sposobnih laikov, ki se morejo posvetiti dogajanju v družbi. Obenem je pozval družine, naj ne ovirajo duhovnih poklicev, saj so ti potrebni tako družinam kot družbi.

Po povratku v Bombay se je sv. oče v tamkajšnjem semenišču srečal z redovniki in redovnicami, pred odhodom pa govoril še mladim, ki so se zbrali na mestnem stadionu. Priporočil jim je, naj ostanejo zvesti narodnim izročilom ter se borijo zoper vsako zapostavljanje, versko, rasno, jezikovno in za enakopravnost obeh spolov. Govoril je tudi o razorožitvi in miru.

V ponedeljek 10. februarja se je nato v popoldanskih urah na letališču poslovil od predstavnikov indijskih verskih in političnih oblasti ter odletel proti Rimu. Splošno mnenje je, da je papež dosegel smoter svojega potovanja, ki je bil vzpostaviti stik z glavnimi indijskimi veroizpovedmi, domačim katolice in pogum.

J. K.

Skladatelj Matija Tomc - umrl

Na predvečer slovenskega kulturnega praznika, v petek 7. februarja je v Domžalah umrl starosta slovenskih skladateljev prof. msgr. Matija Tomc, osrednja podoba slovenske posebej nabožne glasbe v našem stoletju. S pokojnim skladateljem je legel v grob obenem tudi zadnji predstavnik pomembnih slovenskih skladateljev, ki so vtisnili modernejši slovenski nabožni glasbi trajen pečat. Marsikdo je še upal, da bo med letošnjimi Prešernovimi nagradenci tudi Matija Tomc. Gotovo bi si za svoje veliko in pomembno opravljeno delo na glasbenem področju to zaslužil, toda odšel je po neko drugo, višjo nagrado...

Matija Tomc se je rodil 25. decembra 1899 v Kapljuču pri Metliki na Belokranjskem. Gimnazijo je študiral v Novem mestu in v Ljubljani (škofjski zavodi). Potem je vstopil v semenišče in dokončal teologijo. Po posvečenju je bil najprej kaplan v Mokronogu, nato prefekt v Šentvidu. Obenem je študiral glasbo, najprej na konservatoriju v Ljubljani, nato pa tudi obiskoval Glasbeno akademijo na Dunaju (orgle, klavir, kompozicija). Po končanih študijah je še poučeval glasbo na Državni klasični gimnaziji v Ljubljani, nato pa je bil od leta 1946 dalje župnik v Domžalah, kjer je živel še po upokojitvi. Bil je tudi ljubljanski častni kanonik.

Po zadnji vojni se je Tomc moral umakniti v zasebno življenje oz. postal je po želji ljubljanskega nadškofa Vovka župnik v Domžalah. Tu je potem živel v času svoje upokojitve, kjer pa je vedno aktivno sledil glasbenemu življenju v Ljubljani in na Slovenskem. Do zadnjih let smo ga redno srečavali zlasti na koncertih, ki jih je v dvorani Slovenske filharmonije prirejal Consortium musicum, ki je tudi izvedel in posnel veliko njegovih del, tako zlasti kantati Slovenski božič in Ravbar.

Naj posebej zabeležimo lepo priznanje, ki ga je prejel od strani Teološke fakultete v Ljubljani. Ta ga je namreč 8. marca 1982 imenovala za častnega doktorja teologije v priznanje za velike zasluge na področju cerkvene glasbe. V nagovoru ob podelitvi tega visokoga priznanja je promotor dr. Marijan Smolik med drugim takole obrazložil Tomčeve zasluge:

»Častni doktorat teoloških znanosti podeljujemo prof. Matiji Tomcu zaradi njegovih izrednih zaslug za cerkveno glasbo. Ta glasba, zlasti še cerkveno petje, je po besedah 2. vatikanskega koncila "nujna in neločljiva sestavina slovesnega bogoslužja", zato sodi poučevanje cerkvene glasbe, ohranjanje njenih zakladov, spoštovanje domačega glasbenega izročila, množitev njenih zakladov z novimi skladbami med naloge nauka o bogoslužju in zato tudi utemeljitev Tomčevega častnega doktorata sodi k liturgični kadetri.«

Oglejmo si v bežnih obrisih glavne Tomčeve skladbe oz. glasbeni opus. Ta obsega predvsem zborovsko glasbo, po kateri je pokojni skladatelj najbolj znan zlasti med cerkvenimi pevci. Pismi za vse dobe cerkvenega leta (kdo se recimo ne spomni naga adventne Vso zemljo tema krije, božičnih Angelsko petje in Presveta noč, velikonočno Močno se potrese, cele vrste liturgijskih pesmi za druge dobe in rabe) so med najbolj znanimi. Nato njegove maše, latinske in slovenske. Med prvimi naj omenimo zlasti Missa Immaculati Cordis Mariae za mešani zbor in orgle, potem Missa brevis; med drugimi še Surrexit Dominus (po slovenskih velikonočnih napvih) in veliko lepih in priljubljenih slovenskih maš (npr. na čast sv. Jožefu). Med zelo znanimi Marijinimi pesmimi velja omeniti npr. rožnovensko Pozdravljen, Mati; nato majniško Oj, sončni maj, pa spet Lučke gorijo ali Ko srce nemir objema.

Tomc je veliko svojega dela posvetil tudi svetni glasbi, tudi zborovski ali pa vokalno-instrumentalni. Ze cela vrsta posrečenih priredb narodnih pesmi, posebej koroških in belokranjskih. Segel je po zahtevnejših in širših oblikah kantate. Med temi so zelo znane Stara pravda, Janičar in Ravbar — vse z epsko tematiko. Neobjavljena je njegova glasba za opero Krst pri Savici. Veliko, nešteto je drugih umetnih pesmi na besedila slovenskih pesnikov, ki bodo ostale trajno zakoreninjene v slovenski glasbeni ustvarjalnosti.

Med oratoriji velja zabeležiti zlasti dva, Odršeniku sveta in Kruh iz nebes. Znana kantata pa je še Križev pot.

Tomčevo orgelsko delo je tudi za tovrstno slovensko ustvarjalnost zelo pomembno. Napisal je štiri zbirke orgelskih

preludijev; nekateri so izšli v zbirki Musica organistica slovenica v izdaji Cerkvenega glasbenika. Poleg tega je tudi napisal nekaj teoretskih del o modulaciji. Njegove orgelske skladbe (preludiji, tokate, fuge, variacije itd.) razodevajo smisel za bogato invencijo in stilno rafiniranost.

V svetni, posebej zborovski glasbi je skladatelj zapustil veliko pomembnih del. Tako vrsto narodnih priredb, umetnih pesmi in večjih del. Naj tu omenimo zbirko Gremo v Korotan za glas in klavir. Slovijo Svatske pesmi, zbirka Dolenjsko ženitovanje, nato za simfonični orkester suite Nizki rej in druge.

Matija Tomc je veliko sodeloval v glasbenih publikacijah. Ze od vsega začetka pri Cerkvenem glasbeniku, kjer je objavljaj skladbe in pisal glasbene članke. Na dalje je do konca sodeloval s skladbami v mladinski reviji Mavrica, ki izhaja v Ljubljani.

Glasbeni svet skladatelja Matije Tomca je silno bogat in zanimiv. Njegov slog ne odraža avantgardne izrazne govornice, ni za vsako ceno »moderna«, čeprav je v svojem delu nedvomno sledil novim tokovom evropske glasbe. V njegovi glasbi je tudi bistveno prisotna ljudska motivika, ki ji je znal zelo plemenito vdahniti oseben ton, zlasti v zborovskih delih.

Nismo tu mogli zajeti vsega obsežnega Tomčevega glasbenega dela, saj bi to pressegalo omejeni prostor tednika. Njegov doprinos v slovenski glasbeni ustvarjalnosti je nadvse pomemben in izviren in ga bo morala še osveteliti naša glasbena zgodovina. S tega mesta smo mu danes dolžni le izraziti vse priznanje in zahvalo za to, kar je naši glasbeni umetnosti dal.

ab

OKNO V DANAŠNJI SVET

■ Italijanska vlada je izgnala dva sovjetska državljana, obtožena vohunstva. Ukrep je zadel Viktorja Kopitina, prvega tajnika sovjetskega veleposlaništva v Rimu in Andreja Celoukina, vodjo odprave poletov Aeroflota na rimskem letališču Fiumicino. Dejansko pa sta obe nezaželjeni osebi že teden dni pred izgonom odpotovali v Sovjetsko zvezo. Moskva je na ta izgon povratno ukrepala: izgnana sta bila prvi tajnik italijanskega veleposlaništva Luigi Mattiolo in predstavnik državne družbe Finsider Marco Vianello, ki je svoj čas s sovjetsko vlado sklenil pogodbo v višini 15.000 milijard lir. V zadnjih 15 letih so iz Italije javno izgnali 11 sovjetskih vohunov.

■ Minister za odnose z deželami Vizini (PSDI) je na interpelacijo štirih komunističnih poslancev (med njimi tudi Cuffaro iz Trsta), zakaj je lani tržaški finančni intendant dr. Lombardi zavrnil priziv prof. Sama Pahorja, ki je bil slovenščini, odgovoril, da finančna uprava na osnovi sedanjih določil nima dolžnosti prevajati slovenskih dopisnic. Kar pa se tiče zaščitnega zakona za slovensko manjšino je Vizini dejal, da vlada to vprašanje »pogloblja pod različnimi vidiki, tudi na podlagi odprtega in jasnega soočanja s političnimi silami, krajevnimi ustanovami in lokalno stvarnostjo. Naš cilj je priti do pravičnih in uravnovešenih rešitev, ki naj odražajo tudi že vsa sprejeta in torej veljavna določila.«

■ Avstrijski kancler Sinowatz je po skoraj letu dni (zadnje srečanje z njim je bilo 19. marca lani) sprejel na Dunaju predstavnike obeh osrednjih organizacij koroških Slovencev. Pogovori so se nadaljevali tam, kjer so se lani končali. Gre za ohranitev dvojezičnega šolstva, ustanovitve dvojezične trgovske akademije, večje prisotnosti slovenščine v oddajah avstrijskega radia in povečanje denarnih sredstev, ki jih Avstrija namenja manjšinam na svojem ozemlju. Najpomembnejši dosežek tega sestanka je bil sklep, da se ustanovi posebna delovna komisija, ki jo bo vodil minister kanclerjevega urada Franc Löschnak in ki bo obravnavala vsa vprašanja, ki so jih slovenski koroški predstavniki kanclerju ponovno dali v pretres.

■ Vodja Sovjetske zveze Gorbačov je v zvezi z oporečnikom Saharovom dal izjavo francoskemu komunističnemu glasilu »Humanité«, da omenjeni znanstvenik ne bo smel zapustiti državnega ozemlja, ker »da je seznanjen z državnimi tajnostmi posebne važnosti«. Saharov da je še vedno član sovjetske Akademije znanosti, je »normalno zdrav«, živi pa v mestu Gorkem, ki »je pač za tujce zaprt«. Gorbačov je tudi zatrdil, da je v SZ »le nekaj več kot 200 ljudi zaprtih zaradi protidržavne dejavnosti.«

■ V Parizu je v teku enega tedna prišlo kar do štirih atentatov. Bombe so eksplodirale v zaboju za odpadke v trgovskem prehodu na Elizejskih poljanah (8 ranjenih), v tretjem nadstropju Eifflovega stolpa (to eksplozijo so preprečili nekaj minut pred določenim trenutkom), v kleti neke velike knjigarne (trije ljudje ranjeni) in v športnem oddelku neke veleblagovnice (8 oseb poškodovanih). Po četrtem atentatu se je sestal »križni štab« francoske vlade in dal izjavo, da gre za preiščljeno zastraševanje prebivalstva.

■ Libijski diktator Gadafi je odredil, naj v bodoče piloti vojnega letalstva prestrežejo vsa izraelska potniška letala, ki bodo v njihovem dosegu in jih prisilijo, da pristanejo na libijskih tleh. Te vrste preiskave naj bi ugotovile, če so na izraelskih letalih morebitni izraelski »teroristi«, ki so v zadnjih 38 letih zakrivilo zločine nad palestinskim narodom. Izraelske oblasti so zaradi tega že spremenile pot nekaterih poletov potniških letal, da ne bi bila v dosegu libijskih lovcev.

■ Čeprav so bile državnozbornske volitve na Filipinih že v petek 7. februarja, še danes ni znano, kdo je zmagal. Za nevtalne opazovalce poteka uradno štetje glasov vse prepočasi in splošno se misli, da skuša vlada poneveriti glasovanje. Trenutno obe strani trdita, da sta zmagali. Tako trdijo pristavi opozicijskega kandidata Corazón Aquino, da ima ta kar dva milijona glasov več kot sedanji predsednik Marcos, medtem ko vladna komisija, ki nadzoruje volitve, daje Marcosu nekaj sto tisoč glasov prednosti. Za Aquinovo stoji Cerkev, mladina, revnejši sloji, večina gospodarstvenikov, pa tudi severnoameriška vlada si želi zamenjave na vodstvu filipinske republike, saj se boji, da bi Filipini postali novi Vietnam ali Nikaragva.

■ V zahodnem delu Kanade na meji med zveznima državama Alberta in Britanska Kolumbija je prišlo do ene najhujših železniških nesreč zadnjega časa. Čelno sta udarila drug v drugega tovorni vlak s 114 vagoni in potniški vlak. Kar 70 vagonov tovornega vlaka se je prevrnilo, od osebnega pa vsi razen treh. Točno število smrtnih žrtev še ni znano, bliža pa se številki 40.

Porast stalnih diakonov

Mednarodni diakonski center, ki ima sedež v Friburgu, je ob dvajsetletnici obstoja objavil podatke o diakonih. Od leta 1968 do danes je bilo posvečenih 12.000 stalnih diakonov. 67 % diakonov deluje v Severni Ameriki, 10 % v Latinski Ameriki, okoli 20 % v Evropi, ostali pa po drugih celinah. Kar 94 % diakonov je poleg pastoralnih nalog še redno zaposlenih; 90 % je poročenih.

PISMO PAPEŽA JANEZA PAVLA II. ZA POST 1986

»Prizadevajte si za ljubezen« (1. Kor 14, 1).

Dragi bratje in sestre v Kristusu!

Evangelij nam daje postavbo ljubezni, ki jo tako dobro označujejo besede in nenehen zglede Kristusa, dobrega Samarijana, ki pričakuje od nas, da ljubimo Boga in vse naše brate, posebej še najpotrebnejše. Dejansko nas ljubezen očisti naše sebičnosti; podira zidove zaverovanosti vase; odpira nam oči in nam odkriva človeka, ki nam je blizu, kakor tudi tistega, ki je daleč, in celotno človeštvo. Ljubezen je zahtevna, a ohrabrujoča, ker predstavlja temeljni krščanski poklic in nam daje delež pri ljubezni našega Gospoda.

Kakor vsaka doba tako je tudi naša doba doba ljubezni. Nedvomno ne primanjkuje priložnosti, da živimo to ljubezen. Vsak dan sredstva družbenega obveščanja dosežejo naše oči in naše srce ter nam posredujejo boleče in nujne pozive milijonov naših bratov, ki živijo slabše kakor mi, ki jih je zadelo kaka nesreča, naravna ali povzročena po ljudeh. To so naši bratje, ki so lačni, ranjeni na telesu in na duši, bolni, razlašeni, begunci, osamljeni, oropani sleherne pomoči. Vsi ti dvigajo svoje roke proti nam, ki bi radi živeli evangelij in edinstveno zapoved ljubezni.

O vsem tem smo torej obveščeni. Toda ali se čutimo tudi prizadeti? Kako je mogoče potovati kot hladen in miren turist ter presojati dogodke in se ne iztrgati iz lagodnosti, ko smo prebrali naše dnevnike ali gledali televizijsko oddajo? Ali se moremo otresti vznemirjenja, nerodov, prizadetosti in trpljenja milijonov ljudi, ki so prav tako naši bratje in prav tako kakor mi božje stvari, poklicani k večnemu življenju? Kako naj ostanemo neobčutljivi pred temi otroki, ki imajo oči polne obupa, telo pa kakor skelet? Ali more naša krščanska vest ostati brezbržna v tem svetu trpljenja? Ali nam ima podoba dobrega Samarijana še kaj povedati?

Ob letošnjem začetku posta, ki je čas pokore, razmišljanja in dobrotelnosti, Kristus znova kliče nas vse. Cerkev, ki želi biti v svetlu, še predvsem v svetu trpljenja, računa na vas. Žrtve, ki jih boste prispevali, pa naj bodo še tako neznamne, bodo reševali telesa in dajale novega duha dušam, »civilizacija ljubezni« pa ne bo več samo prazna beseda.

Ljubezen se ne pomišlja, ker je izraz naše vere. Naj se vaše roke s srcem odpro, da boste delili z vsemi, ki jih boste naredili za svoje bližnje. »Služite drug drugemu v ljubezni« (Gal. 5, 13).

V Vatikanu, 15. oktobra 1985

PAPEŽ JANEZ PAVEL II.

Konec dolgoletne diktature

Leta 1957 je François Duvalier prevzel oblast na Haitiju (ki je zahodni del otoka Hispaniole v Karibskem morju; vzhodni del se imenuje Santo Domingo) in vladal kot diktator do svoje smrti leta 1971. Nasledil ga je komaj 19-letni sin Jean Claude in se takoj razglasil za dosmrtnega predsednika. Na oblasti se je vzdrževal z osebno stražo »tonton makut«, ki je strahovala vse prebivalstvo in zganjala nasilje vseh vrst. Obenem se je silno razbohotila korupcija, slabo gospodarjenje pa je državo pripeljalo na rob popolnega propada.

Haiti je poseljen s črnimi mulati, ki govorijo mešanico francoskega in španskega jezika ter raznih afriških narečij, saj so njih predniki prišli kot sužnji iz Afrike. Brezposelnost je 60-odstotna, nepismenost skoraj popolna. Nezadovoljnost prebivalstva, ki ga je nekaj nad pet milijonov, je zadnje čase skokoma naraščala. Tudi Cerkev se je postavila na stran demonstrantov. Končno je odtegnila skorpupiranemu režimu svojo podporo tudi severnoameriška vlada. Tako diktatorju po 15 letih vladanja ni ostalo drugega kot da je zapustil Haiti. Prvo zatočišče je dobil v francoski Savoiji, kjer sedaj išče državo, ki bi ga bila voljna sprejeti. Po njegovem odhodu je oblast prevzel vojaško civilni odbor, ki ga vodi general Henri Namphy. Prebivalstvo je padec diktature hrupno pozdravilo, a se obenem predalo plenjenju in pobijanju dosedanjih pristašev režima, zlasti članov Duvalierove osebne straže. Zato je bila začasna vlada prisiljena uvesti policijsko uro od 8. zvečer do 6. zjutraj.

Rdeči brigadisti spet aktivni

Eno leto je že minilo, kar so rdeči brigadisti z umorom univ. prof. in sindikalista CISL Ezia Tarantellija zagrešili svoj zadnji zločin. Vse je kazalo, da so se odpovali svoji teroristični dejavnosti. Vendar so bila taka predvidevanja zgrešena.

V ponedeljek 10. februarja so v Firencah v popoldanskih urah umorili 52-letnega Landa Contija iz vrst republikanske stranke, ki je bil od marca 1984 do septembra 1985 tudi župan firenškega mesta. Trenutno je bil Conti občinski svetovalec in obenem pokrajinski tajnik PRI.

Protest kenijskih škofov

Člani kenijske škofovske konference so ostro obsodili način, kako se je vlada lotila načrtovanja družine. Ker se Cerkev zavzema za naravne načine uravnovanja rojstev ter načrtovanja družine, odločno kritizira nekatere ukrepe kenijske vlade, predvsem pa svobodno razdeljevanje protipočetnih sredstev brez kakršnega koli ustreznega strokovnega nasveta kot tudi prisilno sterilizacijo prebivalcev.

Kenijsko državno vodstvo pa nasproti Cerki zastopa mnenje, da je sedanji pristav prebivalstva okrog štiri odstotke letno previsok. Kenija je med tistimi državami, ki imajo največ naravnega prirastka vsako leto.

Tisoč zapornikov Gorbačova

Mednarodna organizacija za človekove pravice je tudi v italijanščini izdala knjigo

z naslovom »Tisoč zapornikov Gorbačova«. V knjigi je res navedenih tisoč oseb obojega spola, s točnimi naslovi, ki so v sovjetskih zaporih ali kazenskih taboriščih ter umobolnicah samo zato, ker so z besedo ali spisi izpovedali svoje oporečništvo do sovjetskih oblasti. Nobena teh oseb se ni bavila z vohunstvom ali terorizmom, temveč so samo s tiskano ali govornjo besedo zahtevali spoštovanje človekovih pravic. Samo zaradi tega so zaprti ali internirani.

Res lepa podoba »demokracije« Sovjetske zveze in vseh, ki jo zagovarjajo! Tudi naših slovenskih stalinistov.

Milanska nadškofija v številkah

Nadškofija ima več kot pet milijonov prebivalcev in šteje 2.690 duhovnikov. Od njih je 390 redovnikov. V 450 občinah je 1.142 župnij. Te so razdeljene na 72 dekanatov, ti pa so povezani v sedem pastoralnih področij in sicer: Milano, Varese, Lecco, Rho, Monza, Sesto S. Giovanni in Melegnano. Zanimivo je, da je nadškofija razpotegnjena kar na pet provinc: Milano, Bergamo (10 župnij), Como (232), Pavia (3) in Varese (264).

Pritisk na Cerkev v Nikaragvi

Sandinistični režim, ki si je izbral za uradno doktrino marksizem, vedno bolj omejuje versko in tudi ostalo svobodo svojih državljanov. Militarizacija postaja vse večja. Celotni otroci se učijo brati in pisati iz učbenikov, ki poznajo samo vojaško in ideološko govornico, krasijo pa jih puške, topovi in druga orožja. Oblast vidi povsod sovražnike, med največje pa prišteva tudi Cerkev, čeprav je v vladi nekaj ministrov duhovnikov, ljudstvo pa je globoko verno.

Na samo Novo leto je oblast prepovedala oddaje na katoliškem radiu v Managui, ker ni prenašal novoletnih voščil predsednika Daniela Ortega, ampak je imel na sporedu redno molitveno oddajo rožnega venca.

Cerkev v Nikaragvi so podprli škofje iz Dominikanske republike, Urugvaja in Bolivije. Dominikanski škofje omenjajo, da je vlada dala zapreti več kot sto vernih v managovski nadškofiji in jih »poniževala«. Urugvajski škofje poudarjajo, da je izredno stanje čisto nepotrebno in »je le izgovor za strahovanje in preganjanje Cerkev«. Nadškof iz mesta Santa Cruz v Boliviji pa govori o preganjanju in vabi svoje vernike, naj molijo »za preganjanje brate«. Omenja tudi, da je vlada cenzurirala papežovo pismo kardinalu Miguelu Obandu u Bravu, kjer pravi: »Vem, da trpite zaradi različnih ovir, katere mora premagovati Cerkev, in zaradi različnih oblik strahovanja katoliških duhovnikov in vernikov.«

Kardinal Miguel Obando u Bravo je obiskal generalnega tajnika OZN Pereza de Cuellarja in mu potožil o razmerah v Nikaragvi. Izrazil je prepričanje, da lahko najde generalni sekretar možnosti za življenje Nikaragovcev v »miru, bratstvu in svobodi«.

Prešernov večer ob pisatelju Alojzu Rebuli

V četrtek 6. februarja je bil v Gorici posrečen kulturni večer ob spominu Prešernove smrti. Zveza slov. katol. prosvete (ZSKP) je povabila pisatelja Alojza Rebulu, da goriški publiki predstavi svoji dve zadnji knjigi »Oblaki Michigana« in »Savlov demon«, ki sta izšli v preteklem letu. Razvejana propaganda in pa sloves, ki ga A. Rebula uživa na Goriškem, sta priključila v Katoliški dom izredno lepo število občinstva in zlasti mladih poslušalcev, kar je bilo posebno razveseljivo.

Uvodno besedo je imel predsednik ZSKP dr. Damjan Paulin, nakar je nastopil deklarični zbor iz Števerjana, ki ga vodi Alenka Cernic. Zapel je tri pesmi, med njimi Zdravljico. Občuteno in blaglasno petje zbora je bilo primeren začetek lepega večera slovenske kulture.

Za zborom je o pisatelju Rebuli spregovorila prof. Lojzka Bratuževa, asistentka za slovenski jezik in literaturo na univerzi v Vidmu. Mirno in stvarno je prikazala podobo Alojza Rebulu kot pisatelja. Takole je povedala:

Alojz Rebula, ena najbolj uglednih in markantnih osebnosti v sodobni slovenski književnosti in kulturi, je izdal svojo prvo knjigo pred dobrimi 30 leti v Trstu. To je bila zgodovinska povest *Devinski sholar*. V petdesetih letih so se nato zvrstile še novele *Vinograd rimske cesarice* in povest *Klic v Sredozemlje*. Leta 1960 je izšel avtobiografski roman *Senčni ples*, edino Rebulovo delo, ki je doslej doživelo ponatis in je bilo prevedeno v hrvaščino. 1968 je izšel njegov veliki tekst, roman *V Sibirijem vetru*, za katerega je pisatelj prejel nagrado iz Prešernovega sklada. Kot večina Rebulovih del je to že davno pošel, v italijanskem prevodu Diomire Fabjan Bajc pa že leta čaka na izid.

V sedemdesetih letih so izšli dnevniški zapiski *Gorje zelenemu drevesu*, povest *Divji golob* ter zbirka teološko filozofskih in eshatološko usmerjenih esejev z naslovom *Smer Nova Zemlja*. V italijanski verziji jih je prevedel Franc Husu, toda prevod še ni izšel. Sledijo zbirka novel *Snegovi Edena*, 1980. Baragov življenjski z naslovom *Duh Velikih jezer* in leto pozneje *Zeleno izgnanstvo*, roman o škofu in poznejšem papežu Eneju Silviju Piccolominiu.

Zadnji dve knjigi sta *Savlov demon* in *Oblaki Michigana*. Skupno 15 samostojnih knjižnih izdaj, večidel razprodanih. Nikjer več ne moremo najti npr. *Vinograda rimske cesarice*, romana *V Sibirijem vetru* in meditacij *Smer Nova Zemlja*. Ob prazniku slovenske kulture kaže opozoriti tudi na taka in podobna dejstva.

Razen dveh (prva v Trstu in zadnja v Celovcu in Trstu) so vse omenjene knjige izšle v Sloveniji (v Ljubljani, Mariboru in Kopru).

Pregled Rebulovih knjižnih izdaj ne bi bil popoln, če ne bi omenili še dveh, pri katerih je pisatelj soavtor. Prva je znamenita sinje zelena knjižica z naslovom *Edvard Kocbek pričevalec našega časa*, izšla pri Zalivu v Kosovelovi knjižnici 1975. Avtorja sta Boris Pahor in Alojz Rebula. Slednji je tu objavil svoj kritični esej o Kocbekovi listini. Zadeva je še dolgo potem viharno odmevala v slovenskem svetu in hudo razvnela duhove. Ena od posledic tkim. Kocbekove afere je bila ta, da je že dotiskana Rebulova knjiga *Snegovi Edena* pri koprski založbi dve leti čakala na izid.

Lani je Rebula skupaj z Vinkom Beličičem, Vinkom Ošlakom in Borisom Pahorjem objavil izbor iz dnevnika v knjigi *Sledovi Drage*.

Vse, kar je leposlovnega, esejističnega, predavateljskega, kritičnega in prevajalskega raztresenega po revijah in zbornikih, bi postalo pregledno šele po preprotni bibliografiji Rebulovega opusa.

In zdaj k zadnjima dvema knjigama, ki sta pravzaprav pobudili goriško srečanje z Alojzom Rebulom.

Knjiga *Savlov demon* je izšla lani pri koprskem Ognjišču kot prva v zbirki *Naš oder*. Gre za izbor radijskih iger, ki jih je v 60. in 70. letih izvajal Radio Trst A in so zdaj prirejane za oder. Izbrala jih je, priredila in opremila s scenskimmi napotki pisateljica Zora Tavčar, tudi sama pisateljica. Knjiga vsebuje šest iger z religiozno tematiko: Poncijeva žena, *Savlov demon*, *Somrak*, *Mesto Arbela*, *Cetrti kralj* in *Neznana zvezda*. Prva in tretja z velikonočno tematiko, zadnji dve z božično, *Mesto Arbela* posega v sodobnost, naslovnata igra *Savlov demon* pa v biblijske čase.

Savlov demon je prva Rebulova knjiga z dramskimi besedili. Pred leti je naše tržaško gledališče uprizorilo dramo *Hribi pokrijte nas* in z njo gostovalo tudi v Cankarjevem domu v Ljubljani. Tekst ni bil

še objavljen.

Druga knjiga ima naslov *Oblaki Michigana* in podnaslov *Ameriški dnevnik*. Dnevnik je med Slovenci razmeroma malo razširjena knjižna vrsta. Trajno vrednost imajo npr. roman-dnevnik *S poti Izidorja Cankarja*, *Kocbekovi Tovarišija* in *Listina* pa morda še kaj.

V zadnjih desetletjih se je ta knjižna vrsta razrasla tudi v zamejstvu, predvsem na Tržaškem. Gostijo jo predvsem trije pisatelji, ki so danes na Slovenskem vsaj med zelo redkimi tovrstnimi pisci, če že ne edini. V mislih imam Vinka Beličiča (izdaje pri Mohorjevi in pri Mladiki), Borisa Pahorja (vrsta objav v Zalivu in obsežni Tržaški mozaik) in seveda Alojza Rebulu.

Rebulovi dnevniki so izšli v dveh knjižnih izdajah (*Gorje zelenemu drevesu* in *Oblaki Michigana*). Za obe knjigi je značilno, da vsebujeta dnevnik izpred kakih deset let. Rebulov dnevnik, ki izhaja v Celovškem zvonu od prve številke dalje, pa sega že kar dve desetletji nazaj. Dnevniški zapisi, kakršni so npr. Rebulovi, ne zastarijo, zato tudi ni posebno važno, ali jih beremo še sveže ali veliko pozneje. Verjamemo pisatelju, ko pravi: »... obrni klepsidro, kakor hočeš, vanjo se bo zmeraj iztekal čas, ne večnost.«

Po predstavitvi pisatelja Rebulu se je spletel pogovor z njim. Pojasnil je, kako je prišlo, da se je začel zanimati za Barago in pisati o njem. Potem je na vprašanje o ameriških Slovencih povedal svoje vtise o njih in tudi, da o teh srečanjih pripravlja posebno knjigo. Glede svojih dnevnikov je razložil, da njemu ne gre za intimne osebne izpovedi, namenjene človeku samemu, ampak za razmišljanja in zapažanja o dogodkih in osebah, ki se zvrstijo okrog tebe vsak dan. Prav zato ne zastarijo, kot je dejala prof. Bratuževa. Pa še to in ono so vprašali profesorja Rebulu, ki je vedno imel pripravljen odgovor.

Razgovor se je zavlekel in se končal s prijateljskim srečanjem ob kozarčku »brica«, kot se je spodobilo za tak praznik. O knjigi *Oblaki Michigana* bomo posebej poročali v eni prihodnjih števil.

(r+r)

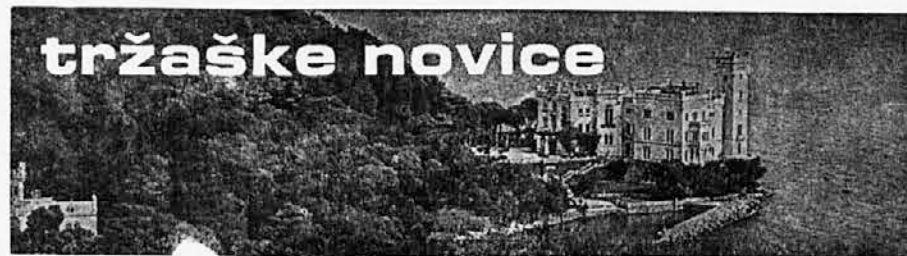
Brezpogojno končaj, cesar si se lotil. (Benjamin Franklin)

V občestvu gradimo Cerkev

Pastirsko pismo goriškega nadškofa za liturgično leto 1985-1986

Cerkev, ki živi v Italiji, spodbuja v tem osmem desetletju vse krajevne Cerkve, naj razmišljajo o raznoliki krščanski stvarnosti pod vidikom »občestvo in skupnost«. Oddod tema našega pastoralnega sporočila: »V občestvu gradimo Cerkev«. S tem pristopamo k razgibanju stvarnosti srečanj, odnosov, ovrednotenju duhovnih darov (karizem), ki nas vodijo v občestveno življenje s Kristusom znotraj njegove Cerkve. Lani smo na vsenarodni ravni doživeli čudovito izkustvo občestva na cerkvenem zborovanju v Loretu. Odkrili smo, da je božje ljudstvo celota. Ta zavest spodbuja posamezne krajevne Cerkve, naj hodijo po isti poti ter zbujajo pri vseh sestavinah božjega ljudstva soodgovornost, sodelovanje, občestvo.

Po loretskem zborovanju je Italijanska škofovska konferenca (ISK) objavila pastirsko pismo »Cerkev v Italiji po Loretu«, v katerem se povzema sporočilo omenjenega zborovanja: sprava v ljubezni za mir in sprava v zavesti, da smo vsi poklicani, da širimo božje kraljestvo (misijonska zavest).

tržaške novice

Duhovno vodstvo pri skavtih

Tržaško skavtsko vodstvo je na zadnji seji obširno obravnavalo možnosti, da bi se še izboljšala skrb za posredovanje verskih vrednot, kar je eden izmed temeljev te mladinske vzgojne organizacije. Na sejo so bili povabljeni tudi nekateri duhovniki.

Za boljše povezavo in učinkovitejše delo je bilo soglasno sklenjeno, da bo imela poskusno do začetka prihodnjega delovnega leta vsaka starostna veja svojega duhovnega asistenta. V skladu z razpoložljivim časom in drugimi zadolžitvami bo skušal sodelovati pri delu vodstev posameznih vej, pri velikonočnih duhovnih srečanjih, poletnih taborih in — vsaj z nasveti ali osnutki — pri tedenskih duhovnih mislih za posamezne skupine, ki se redno sestajajo. Tam, kjer je to utučeno, se bo seveda nadaljevalo hvalevredno in potrebno sodelovanje z domačimi dušnimi pastirji, ki spremljajo življenje skavtskih skupin v domači župniji. Skrb za duhovno vodstvo bo koordiniral škofijski duhovni vodja g. Tone Bedenčič.

Po omenjenem sklepu bo za vejo najmlajših (volčiči in vervece) posebej skrbel g. Tone Bedenčič, za srednjo starostno vejo (izvidniki in vodnice) g. Žarko Škerlj, za najstarejše (roverji in popotnice) pa g. Milan Nemač.

Vsi voditelji, kot seveda tudi ostala mladina nad 20. letom, pa so za osebno poglabitev posebej vabljeni v Skupnost krščanskega življenja, ki se je pred časom osnovala v Marijinem domu v ul. Risorta 3. Vodi jo g. Franc Vončina, sestaja pa se tam vsak torek od 20.30.

Na skavtski seji se je razgovor dotaknil tudi vloge laikov pri posredovanju verskih vrednot in pa »skavtske duhovnosti«, ki je posebna podoba naše krščanske duhovnosti. O njenih značilnostih objavlja letošnji letnik tržaškega skavtskega lista Jambor posebne sestavke. - ij

Salezijanska župnija v Trstu

God župnijskega zavetnika sv. Janeza Boska so v salezijanski župniji v Trstu

slavili v nedeljo 2. februarja. Slovenski verniki te župnije so bili izredno zadovoljni, ker je praznično mašo ob deseti uri zanje daroval sam župnik Giorgio Marchiori. Za mašo v slovenskem jeziku se je skrbno pripravil. Brez dvoma je tako hotel pokazati, da je župnik vseh članov svoje župnije, italijanskih in slovenskih.

Rojan

V četrtek 6. februarja je v bolnišnici pri Sv. Ivanu tiho in skoraj neopazno za vedno zaspala Ivanka Tavčar vd. Zgur. Preteklega novembra je dopolnila 88 let. Kot mlado dekle je prišla iz rodnega Komna v Trst. Po raznih službah si je služila vsakdanji kruh. Že bolj v letih se je poročila, a po dvanajstih letih je ostala vdova. Dokler ji je zdravje dopuščalo, je vsako jutro prišla k sv. maši, se udeleževala naših romanj, kupovala in brala naš Katoliški glas in Mohorjeve knjige.

Visoka leta pa so ji prinesla bolezenske preizkušnje. Večkrat se je ponovila delna možganska krvavitev (kap). Postajala je vedno bolj neboljerna in odvisna od pomoči drugih. Veliko pomoč ji je nudila ga. Slava Brandolin. Več kot eno leto ji je pripravljala hrano. Zadnje tri mesece je bila vsak dan pri njej v bolnišnici, sprva pri Obelisku, potem pri Sv. Ivanu. Prinašala ji je hrano, ki si jo je bolnica želela. Ker ji roke niso več služile, ji je dajala hrano. Ivanki je nudila pomoč tudi gdč. Danica Novak. Naj bo obema dobri Bog plačnik.

Pogreb je bil v ponedeljek 10. februarja. Zaradi ostrega vremena je imela pokojnica le maloštevilno spremstvo. Naj uživa večno plačilo pri Bogu. - S. Z.

Zahvala

Slovenska Vincencijeva konferenca v Trstu se zahvaljuje vsem tistim dobrotnikom, ki so prispevali svoj dar ob nabirki za božične praznike.

Kamenčki

Prvi naglavni greh je napuh

Razmeroma največ takih, ki glasno izpovedujejo ateizem, prihaja iz vrst piscev »razglašene slave«. Se nam je v spominu vzvišena izjava devetdesetletnika Josipa Vidmarja lansko jesen: »Religija je samo za glave, ki ne premorejo druge (tj. večje) pameti.« Oglasilo se je nekaj ugovorov, kakšen med njimi tudi neroden... nakar je pod valom novih dogodkov vse potihnilo. Italijanski pisatelj Alberto Moravia, najbolj znan po kultu spolnosti, se je v 79. poročil četrtilič. Ob tej priložnosti je dejal, da ne veruje v Boga (in se torej ne meni za božje zapovedi), pač pa veruje v Skrivnost. Izrekel je tudi trditev iz istih korenin: »Starši rodijo otroke zato, da bi si v njih zagotovili nesmrtnost.« On, Moravia, pa otrok ne potrebuje, ker bo živel v svojih knjigah. Namesto da bi svojemu otroku privoščil srečo ponosa na tako slavnege očeta!

Kdo se ob takih primerih ne spomni na Kačo (3. pogl. Geneze): »Oči se vama bodo odprle, spoznala bosta dobro in zlo, kakor bogova bosta in nesmrtna.« Kdo pa na tem svetu sploh lahko odloča, kaj je dobro in kaj zlo, če ne le sam zase? To je mogla enkrat za vse ljudi in za vse čase storiti samo razodeta Resnica. oč

■ Pretekli teden je poslanska zbornica s 319 glasovi proti 256 odobrila finančni zakon, ki pa se je nato vrnil v senat, da ga ta znova odobri, saj je prišlo do številnih popravkov v teku razprave v parlamentu. Potrjenih je bilo tudi 35 milijard lir za slovensko manjšino. Nekaj dni kasneje je ista zbornica odobrila še državni proračun s 302 glasovoma proti 241. Tudi pri tem glasovanju ni šlo vse gladko, saj so »prosti strelci« iz vladnih strank zavrnili proračun ministrstva za obrambo.

■ Ministrski predsednik Craxi je pisмено odgovoril na poslanico, ki mu jo je 28. januarja poslal malteški predsednik vlade Bonnici in v kateri mu je med drugim predlagal, naj bi se Craxi čimprej sestal z Gadafijem, da bi tako skupno razčistili medsebojne nesporazume. V odgovoru Craxi pravi, da še niso dozoreli pogoji, da bi bilo tako srečanje dejansko koristno. Gadafi mora rajprej s konkretnimi dejanji dokazati, da ne podpira in ne štiti dobro znanih skupin, ki izvajajo teroristične akcije.

Slovenci po svetu

Slovenski misijonar v Oceaniji

Iz daljne Nove Gvineje se je oglasil salezijanski pomočnik misijonar Jože Kramar, rojak iz Kamnika, misijonar že petdeset let, saj je v misijone odšel v svojem 16. letu. Svojim prijateljem in dobrotnikom v Trstu piše med drugim sledeče:

Pred štirimi meseci sva prišla dva salezijanca na to novo našo misijonsko postojanko. V vseh petdesetih letih sem kot misijonar deloval najprej v Burmi, od koder so nas izgnali leta 1966. Potem sem bil veliko let na Filipinih in tu v raznih naših zavodih bil povsod vsega nekaj: mizar, ekonom, zidar, tudi kmet in vrtnar, približno kakor moj sobrat Ludvik Zabret v Indiji. V Manili smo zgradili za 205 družin velemestnih smetiščarjev primerne stanovanjske hiše v predmestju Tondo.

Pred petimi leti smo prišli prvi salezijanci v Novo Gvinejo in tu na otoku Papua postavili velik zavod za 350 fantov, ki se učijo rokodelstva in vsega potrebnega za življenje. Za to šolsko leto so predstojniki poslali zopet dva naprej »pripravljat pot« večji skupini misijonarjev, ki pride za nama.

Prav na praznik 8. decembra sva dobila nenapovedan obisk. Prišel je minister za zdravstvo in nama ponudil opuščeno bolnišnico v vasi Bitapate. Dan poprej sem dobil iz Trsta večji dar in sicer prvi dar iz Evrope za to našo novo postojanko. Ne morete si predstavljati, kako misijonarji večkrat doživljamo nenadno in nepričakovano pomoč prav takrat, ko smo v potrebi.

Na tem otoku (Nova Britanija) imamo isti načrt kakor prej na Papui: sčasoma zgraditi enostavno stavbo in potem začeti z rokodelsko šolo za fante. To je najbolj praktična pomoč za mlade domačine; istočasno počasi nastaja versko misijonsko središče in mnogi od teh naših fantov so podlaga in dober začetek nove verske skupnosti v teh krajih. Zelo se vam priporočam v molitve. Tu delam za dva, za tri, čeprav sem že blizu sedmega križa. Vsem misijonskim prijateljem in dobrotnikom lep pozdrav!

P. S. Tudi temu slovenskemu misijonarju bomo pošiljali naš »Katoliški glas«. Več o tem načinu pomoči misijonarjem je bilo razloženo v eni prejšnjih števil našega lista.

Lepaki o Slovencih po Buenos Airesu

V noči 23. decembra 1985 so slovenski mladinci v argentinskem glavnem mestu izvedli posebno akcijo: po promenadni ulici Florida in po središčnih avenijah de Mayo, Santa Fe, Corrientes, Rivadavia, Callao in še drugod je 40 fantov, razdeljenih v 7 skupin, nalepilo plakate, s katerih so mogli mimosoidoč zvedeti o rododomu, ki ga je komunistični režim pred 40 leti zagrešil nad svojimi ideološkimi nasprotniki, ko je dal brez sodbe pobiti 12.000 slovenskih protikomunističnih borcev. Na lepaku je bilo označeno slovensko ozemlje, spodaj pa napis: No hay derechos humanos bajo el régimen comunista! — Pod komunističnim režimom ni človekovih pravic!

Se posebej so fantje poskrbeli za lepake v okolici jugoslovanskega veleposlaništva. Zanimivo je, da so marsikje neznanči naslednji dan od lepakov odtrgali tisti del, ki govori o človekovih pravicah pod komunisti. Očitno gredo nekaterim te stvari na živce. S tem priznavajo, da teh pravic res ni. Natisnjenih je bilo 1.500 večjih in 500 manjših plakatov. Stroške zanje so krili slovenski demokratični misleči podjetniki. Tako oni kot fantje zaslužijo za svojo akcijo pohvalo vseh demokratičnih Slovencev.

Iz Slovenije

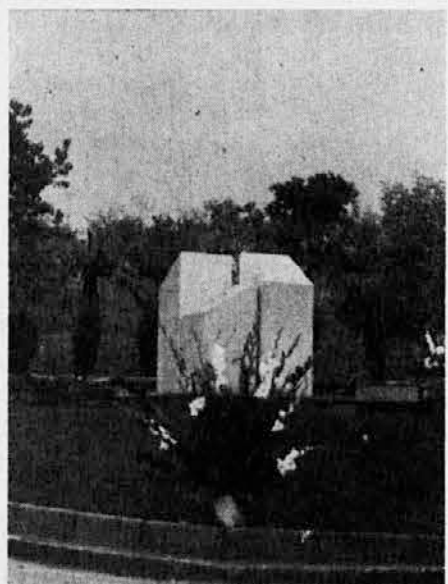
Seja slovenske pokrajnske škofovske konference

Letos 29. januarja so se slovenski škofje zbrali v škofijskem dvorcu v Ljubljani na sejo, na kateri so najprej poročali o svoji dejavnosti in si izmenjali informacije o življenju Cerkve na Slovenskem. Škof Jože Kvas je poročal o svojem nedavnem potovanju v Avstralijo, škof J. Jenko pa o pogovorih za gradnjo nove cerkve v Kopru.

V bodoče bodo škofje bogoslovce posvečali v diakone že na koncu 5. letnika, mašniška posvečenja pa bodo kot doslej po končanem 6. letniku. Evharistično leto je v teku, pripravljene so že posebne šmarnice in primeren molitvenik. Posebnih slovesnosti v vseslovenskem ali škofijskem merilu sicer ne bo, priporoča pa se, naj se izvedejo po župnijah ali v povezavi več župnij.

Spomenik padlim borcem na Jazbinah

goriške novice

Prvo letošnje predavanje v postu

V Katoliškem domu bo v četrtek 20. februarja ob 20.30 govoril prof. dr. Janez Vodopivec iz Rima. Naslov predavanja: Nauk o Cerkvii II. vatičanskega koncila; novi poudarki in trajne resnice.

Konstitucija o Cerkvii je eden glavnih dokumentov zadnjega koncila. Toda premo poznamo njeno vsebino in nove poudarke, ki jih je vnesla v pojmovanju Cerkvii. Prof. Janez Vodopivec je v vprašanih Cerkvii ugleden mednarodni strokovnjak, saj predava na predmet že veliko let na papeški univerzi Urbaniana. Prav tako je strokovnjak o sv. bratih Cirilu in Metodu, o katerih je napisal posebno knjigo v italijanskem jeziku. Je tudi iskan predavatelj o cerkvenih vprašanih.

Njegovi starši so bili iz Dornberka in on sam se čuti Primorca, čeprav je rojen v Ljubljani. V študentskih letih je počitnice preživel v Tolminu pri stricu dekanu Josipu Vodopivcu.

V soboto 22. februarja bosta v Katoliškem domu gostovala

MEŠANI PEVSKI ZBOR IN FOLKLORNA SKUPINA

Univerzitetnega kliničnega centra iz Ljubljane. Spored bo javljen v prihodnji številki našega lista. Prireja SKPD »M. Filej« - Gorica.

Štandreska šola je proslavila Prešernov dan

Srečanje s pesnico domačinko Ivanko Zavadlav je bila osrednja oznaka proslave, ki jo je pripravila štandreska osnovna šola »Fran Erjavca« ob letošnjem slovenskem kulturnem dnevu.

Najprej so se učenci z recitacijami spomnili Franceta Prešerna, nato pa sprejeli Ivanko Zavadlav s podajanjem nekaterih njenih pesmi. Lik te pesnice sta na začetku prikazala učitelj Ivo Bolčina in župnik msgr. Jože Zorž.

V razgovoru z otroki je Ivanka orisala začetno pot pisanja pesmic in igrice za mladi. Več njenih prizorov smo videli na raznih odrih, predvsem pa na domačem štandreskem, kjer je vrsto let režirala mladinsko skupino. Njene pesmi so bile večkrat tudi objavljene v nekaterih revijah in izšle v zbirki.

Ivanka ima zelo rada otroke in pozna njih želje. Da bi še enkrat pritegnila njihovo pozornost, jim je ob koncu prebrala pravljico »Skrivnostna skrinjica«, ki jo je napisala prav za to priložnost.

Učenci so bili s takim srečanjem, ki je bilo v soboto 8. februarja, zelo zadovoljni. V zahvalo so pesnici poklonili šopek cvetja in jo nagradili z dolgim ploskanjem. - mj

Sovodnje

Razprava o obrtniški coni. Na prvi letošnji seji 28. januarja je sovodenjski občinski svet med drugim ponovno odobril izvršilni načrt urbanizacijskih del v obrtniški coni v Rubijah oz. Malniščah. Po besedah podžupana Klemšeta je šlo zgolj za formalnost, ker pač zakon določa, da morajo biti sklepi po letu dni ponovno odobreni.

Ni bil pa istega mnenja — da gre za golo formalnost — načelnik svetovalske skupine SSK Branko Černic, ki je opozoril, da še ni razčiščena zadeva glede cen za zemljišča, ki jih je občinska uprava pripravljena plačati lastnikom zemlje. Te

cene so odločno prenizke. Zato je B. Černic zastavil vprašanje, ali je omenjena uprava pripravljena nuditi prizadetim najvišje cene; dalje, kaj misli storiti glede na pritožbe lastnikov, ki so se poleg na občino obrnili tudi na višja upravna mesta. Konkretno gre za ponovno dodelitev treh parcel obrtniške cone podjetju Čavdek. Ta zadeva se v občinskem svetu vleče že celih pet let. Prav zato so hoteli svetovalci SSK zvedeti, katere so ovire, ki ne dovoljujejo izvedbe tega objekta.

Podžupan je nato začel razlagati, kako je prišlo do ustanovitve te cone in ves postopek, ki ga je občina podvzela, ni pa razložil postopka, ki ga je uprava zavzela nasproti lastnikom zemljišč, kjer naj bi postavili obrtniške stavbe. Zato je B. Černic konkretno vprašal, kako misli uprava odgovoriti na pritožbe. Klemše je nato odgovoril: »To ni naša stvar, to je stvar zakona in mi ga bomo aplicirali kot je to določeno. Zasegli bomo zemljišča ne glede na to, ali bodo lastniki zadovoljni ali ne, kajti ni mogoče čakati še naprej, da se zgradijo ceste, kanalizacija, električna napeljava, vodovod ipd. Obrtniki pa imajo možnost, da se predhodno pogovorijo z lastniki za ceno zemljišča, toda če do sporazuma med njimi ne bo prišlo, se bomo poslužili zakona« (tj. zatekli k razlaščenju).

Pri takem podžupanovem stališču se svetovalci SSK upravičeno sprašujejo: kateri obrtnik se bo z lastniki zemljišč pogajal o višji ceni, ko pa ve, da mu občina zagotavlja razlastitev po zelo nizki ceni (5.600 lir na kv. meter). Ali se zaveda občinska uprava, da tak način razlaščenja direktno škoduje slovenskemu človeku? Ali ni v tem razlaščenju nekaj podobnega kot svoj čas v Nabrežini, ko je italijanski komisar podpisal razlastitev slovenskih zemljišč, ki je slovenski župan ni hotel izvesti?

SSK je načelno proti vsem nasilnim razlastitvam, četudi jih zakon dovoljuje. Bi mar ne bilo boljše, da bi sovodenjska občinska uprava izvajala urbanizacijo obrtniške cone šele takrat, ko bi obrtniki že odkupili zemljišča? Ta pot bi bila gotovo bolj demokratična kot pa razlastitev. Zgled naj bi bila cona pri bivšem gorškem letališču, kjer so si obrtniki na prosti prodaji sami zemljišča odkupili.

Tako je vsa razprava o dodelitvi zadržanih parcel (vseh je 15) pustila vtis, da se občinska uprava ne namerava več ozirati na lastnike zadevnih zemljišč, pa naj gre za urbanizacijo obrtniške cone ali za zgraditev objektov. Tako ravnanje pa kaže na neko brezobzirnost in pomanjkanje poslušanja za pravice prizadetih, kar odgovornim ne more biti ravno v čast. - R. D.

Doberdob

Srečanje o verouku v državnih šolah. V ponedeljek 3. februarja smo se odzvali vabilu župnije sv. Martina in SKD Hrast ter se zbrali v župnijski dvorani v Doberdolu, da bi prisluhnili besedam dr. Oskarja Simčiča in g. Marjana Markežiča ter se na tak način podrobneje seznanili s problemom, ki je prejšnji mesec razburkal italijansko pa tudi našo javnost.

Na dan so prišla razna nasprotna mnenja, bistvo vsega pa je zelo enostavno: gre za prijavo otroka za verouk v vrtec in srednjih šolah. Za osnovno šolo bi morala v naših krajih veljati dosedanja praksa. Na vsak način je primerno, da otrok že v prvih šolskih letih spozna verske vrednote in se seznani s krščanskimi temelji evropske kulture ter ovrednoti kr-

IZŠEL JE »PASTIRČEK« ŠT. 5

ščanska načela kot dediščino slovenskega naroda.

Le zakaj bi naj otroka prikrajšali in mu ne nudili te priložnosti? Verouk pomaga mlademu človeku pri iskanju smisla življenja in to spada med smotre šole. Ne more obstajati »nevtralna« vzgoja, saj je vse podvrženo najrazličnejšim vplivom. Zato tudi verska vzgoja sama ne bo ovirala programa študijev, marveč bo le zagotavljala medsebojno spoštovanje, dialog in razumevanje. S tem splošnim mnenjem se je zaključil uspehi večer.

Pastirsko pismo slovenskih škofov za post 1986

V nedeljo 2. in 9. februarja so po slovenskih cerkvah brali letošnje pastirsko pismo slovenskih škofov za postni čas, ki je posvečeno »obhajilu — kruhu življenja in vezi edinosti«.

V prvem delu »Vzemite in jejte vsi« je govora o pogostnem prejetanju sv. obhajila. Eni se ga še vedno izogibajo, drugi pa ga pogosto prejemajo, a skoro ne hodijo k spovedi. Oboje je napačno. Treba se je prav presojati in šele nato uživati kruh življenja.

V drugem delu »Da bi imeli življenje« pa škofje govorijo, kako naj sv. obhajilo oblikuje naše vsakdanje življenje. Sadovi obhajila naj bi bili naša osebna poglobitev, služenje bližnjemu in utrjevanje edinosti med seboj.

Novi škof v Šibeniku

»L'Observatore Romano« z dne 9. febr. prinaša novico, da se je šibeniški škof Josip Arnerić odpovedal vodstvu škofije. Dopolnil je 75 let starosti. Sv. oče je njegovo odpoved sprejel. Za novega škofa šibeniške škofije je imenoval msgr. Antona Tamaruta, ki je bil doslej generalni vikar škofije Krk.

Postni govori na Radiu Trst A

Letošnji postni govori so vsak torek in petek ob 15.45.

18. februarja: *Sin človekov* (p. J. Pucelj).

21. februarja: *Sredi problemov sveta* (p. J. Sraka).

25. februarja: *Solidaren z ubogimi*. (p. J. Kokalj).

Šport

SZ Olympia na delu

Poleg uspešno opravljenega običnega zborja, ki je bil prejšnji teden, se trenutno Olympia uspešno udeležuje na raznih svojih področjih. Nahajamo se približno na polovici prvenstva najvišje C2 lige. Ekipe vztrajno trenira pod vodstvom Metoda Tušarja.

Dobro se borijo mlajši iz I. Divizije in »Under 16«, medtem ko se »Mini volley« šele pripravlja na prvenstvo. Vse te ekipe vodita brata Cotič in Dario Maraž.

Zenska I. Divizija se je tudi opomogla, odkar jo vodi Dario Maraž, medtem ko so deklice »Under 16«, v spretnih rokah Tušarja, že slavile svojo prvo zmago. Naj tu damo poudarek tej zadnji ekipi. Letos nastopajo: Kristina Bednarik, Sonja Feri, Erika Jazbar, Lara Košič, Elena Orzan, Valentina Pavo, Valentina Scrazzolo, Andrejka in Barbara Vetrh, Marjetica Vrtovec. Vse so izredno borbene. Lani je proti koncu prvenstva kazalo, da bodo osvojile prvo mesto, pa je vrsta poškodb in prisilnih odsotnosti preprečila uresničitev tako zaželenega cilja. V letošnji sezoni se kar dobro borijo, niso pa še dosegle tiste ugriranosti, katera jim je nujno potrebna. Ker je važen del tekme tudi navijanje, bi si želeli vsaj nekaj občinstva pri tekmah, ki se vršijo v Štandrežu, ko že pri tekmah na tujih igriščih nimamo nobenega navijača.

Tudi na smučarskem področju se je Olympia letos že izkazala, čeprav je sezona šele na začetku. Sodelovala je 12. januarja v Ravasclettu na »Trofeo Flavio« v slalomu; na izredno zahtevni progi je Marjetica Vrtovec dosegla pomembno šesto mesto. Na Zoncolanu pri »Trofeo Mobilieri« so naši smučarji tudi nastopili, a z bolj skromnimi uvrstitvami; zopet pa so se izkazali 2. februarja v Rablju na pokrajinskem delu deželnega prvenstva, ko je prvo mesto med gospem dosegla Veronika Tominec, prvo mesto med mladinkami Marjetica Vrtovec, tretje mesto med »senior« Alenka Vrtovec in drugo mesto kot društvo ob pomoči ostalih članov.

Zeleti bi bilo, da bi se tudi za ta šport ogrelo več naše mladine. Časa je še dovolj, saj smo s prvenstvom šele na začetku.

OBVESTILA

V Kult. domu v Gorici bo Dan slovenske kulture, ki ga prireja ZSKD, v soboto 15. febr. s sledečim sporedom: ob 19.30 odprtje razstave Poklon Avgustu Černigoju in pevski nastop Sovodenjskih deklet; ob 20. uri film O Vrba! in radijski posnetek Krst pri Savici; ob 20.45 gala predstava Vrnimo se k Prešernu! Slavnostni govornik Ace Mermolja. Ob 22. uri sprejem kulturnih delavcev.

Zenski pevski zbor z Laškega priredi v četrtek 20. februarja v spodnjih prostorih cerkve v Romljanu srečanje s kinoamaterjem D. Frandoličem iz Doberdola, ki bo predvajal izbor svojih del. Na televizijskem zaslonu bo tudi prikazal del nadaljevanke, ki jo je posnel na Krasu za RTV Ljubljana.

Dan slovenske kulture v priredbi ZSKD bo v Kult. domu v Trstu v nedeljo 16. februarja. Ob 17. uri igra godba iz Ricmanj; ob 17.30 odprtje razstave del A. Černigoja, poje MPZ »Milan Pertot« iz Barkovelj; ob 17.45 dalje film O Vrba!, radijski posnetek Krst pri Savici, predstavitev pesniške zbirke Renata Quaglie, otroški kotichek; ob 19. uri slavnostna predstava Vrnimo se k Prešernu!; ob 20. uri sprejem kulturnih delavcev z govorom »Marka Kravosa. Deloval bo dobro založen buffet.

V Slomskem domu v Bazovici bo v nedeljo 16. februarja ob 17. uri Prešernova proslava. Govorila bo ravnateljica Elvi Slokar. Pela bosta moški zbor Novega sv. Antona v Trstu in otroški zbor Slomšek.

V Društvu slov. izobražencev v Trstu bo v ponedeljek 17. februarja ob 20.30 srečanje s Pavlom Parovelom, avtorjem knjige »L'identità cancellata« o poitalijančevanju imen in priimkov v Julijski krajini. Sledila bo diskusija.

Slov. Vincencijeva konferenca v Trstu vabi k maši za duhovne poklice v četrtek 20. februarja ob 17. uri v cerkvi pri Sv. Jakobu.

DAROVI

Za Katoliški glas: v spomin na brata in strica msgr. Mirka Brumata, sestra Mara in nečaki 200.000; družina Bavdaž 22.000; H. I. 16.000; Zeljka Simčič 22.000; nečakinja Albina v spomin strica Alojza Ukmarja 20.000; Marija Fabjan 20.000; N. N. 100.000; N. N., Sv. Križ pri Trstu namesto cvetja na grob Lucijana Tenceta 10.000 lir; F. Gaber 20 dolarjev.

Za Katoliški dom: Fr. P. 40.000; N. N. 50.000; M. Z. 50.000; Marijina družba 30.000; N. N. 30.000 lir.

Za moški zbor »M. Filej«: družina Florenin s Peči v zahvalo za ubrano petje pri pogrebnih maši žene, mame in none Marije Florenin roj. Kovc 100.000 lir.

N. N., Gorica: za Sv. goro in za Baragov sklad po 50.000 lir.

Za cerkev v Števerjanu: Dragica Klanjšček ob smrti Amalije Knez 20.000 lir.

Za cerkev na Jazbinah: Umberto Reia 100.000; namesto cvetja na grob Rudija Mraka so darovali: družina Cuell 50.000, Ivanka Medvešček 20.000, Anton Klanjšček 50.000, družina Falcicija 50.000 in družina Izidorja Prinčiča 50.000 lir.

Za popravila na sovodenjski cerkvi: N. N., Sovodnje 300.000 lir.

Ob deseti obletnici smrti moža Adrijana: Milena Franco za Katoliški glas 25.000 in za Marijin dom v Rojanu 25.000 lir.

Za cesto na Sv. goro: Matilda Mravle 20.000 lir.

Za misijonarja I. Štanta: Zalka Slatinšek 50.000; N. N. 100.000 lir.

Za slovenske misijone: druž. Komjanc, Jazbine namesto cvetja na grob Rudija Mraka 20.000 lir.

Za misijone: hči Albina ob 15. obletnici smrti Amalije Ukmar 20.000; Z. S. namesto cvetja na grob Ivanke Tavčar vd. Zgur 100.000 lir.

Vsem podpornikom našega lista Bog povrni, rajnim pa daj večni pokoj!

Marjetica Vrtovec med vožnjo na tekmah v veleslalomu

Katoliška knjigarna
Ustanovljena leta 1910

NOVOST

Igrače iz vsega sveta

GORICA - Travnik, 25 - Tel. 84407